

og den fraraadebe jeg ved enhver Forhandling og stemte imod den paa ethvert Trin. Vi have nu atter fra den ærede Minister faaet et Forslag til en Lønningslov; men jeg seer ikke rettere, end at det kun i Titelen er en Lønningslov, men at det derimod i Virkeligheden er en Organisationslov. Jeg seer ikke rettere, end at den ærede Minister vil organisere det Hele paa sin egen Haand, og kun lade Rigsdagen have Noget at gjøre med Hensyn til Lønningen, og det kan jeg for mit Vedkommende ikke give min Stemme eller mit Samtykke til; thi jeg for mit Vedkommende har en stor Frygt for alle Love, der fremtræde med det bestebne Navn af „Lønningslove“, og dog skjule en Organisation eller Omorganisation i sig, men som netop, fordi de fremtræde mindre aabent, fremtræde skjult, derfor have til Følge, at Rigsdagen ikke faaer den fulde Indsigt paa deres enkelte Bestemmelser, som Rigsdagen efter min Mening burde have.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Jeg kan ikke nægte, at jeg vilde ønske det maatte gaae den ærede Rigsdagsmand her, som det gik ham i Archivsagen ifjor; mig forekommer det at være en besynderlig Modsigelse, naar han klager over, at det er en Lønningslov, der er forelagt, som skjuler en Organisation, og faa stemmer for et Forslag, der overlader al Organisation til Administrationen — det er en ligefrem Modsigelse. — Jeg vil indrømme, at der i Virkeligheden ikke er nogen overordentlig stor Forskjel mellem de to Forslag, der ere stillede af det første Mindretal (Tscherning og S. A. Hansen), og det andet Mindretal (H. H. Kayser og Fallesen). Forskjellen beroer, troer jeg, paa en Misforstaaelse fra det første Mindretals Side. Jeg er fuldkommen overbevist om, at ikke alene de Professore, som ere ansatte ved Akademiet, men ogsaa de, der ville blive ansatte, have Udgang til Pension, og naar dette Spørgsmaal kom for Domstolene, er jeg fuldkommen sikker paa, at det vilde blive vunden til Fordeel for de Paagjældende. Naar det altsaa er vist, at vi have 7 pensionsberettigede Poster, saa er Forskjellen den, at naar det andet Mindretals Forslag vedtages, bliver det indskrænket til 3,

hvis ikke, vil man blive staaende ved de 7. Ministeriet faaer ikke den fjerneste Myndighed til at gaae udover 7, men at fastholde dette Antal er Ministeriet berettiget til, og der vil ikke fra Ministeriets Side efter Forholdene, som de stille sig i Henhold til den nylig givne Fundats, være Anledning til at fravige dette. Jeg er, som sagt, aldeles overbevist om, at det første Mindretal gaaer ud fra en urigtig Forudsætning; Professorene findes enkeltviis paa Finantsloven, og finder man dem ikke paa Finantsloven, da paa Bilagene, og man vil dog ikke her i Folkethinget udtale den fjætteste Anskuelse, at Underbilagene ikke skulle være bindende; det vilde dog være uhyrt — deri tager altsaa det ærede Mindretal fejl. Hvis dets Forslag gaaer igjennem, beholde vi 7 pensionsberettigede Poster, men hvis det andet Forslag gaaer igjennem, blive de indskrænkede til 3, det er, jeg gjentager det, den væsentlige Forskjel, som er mellem de to Forslag, især efterat det af det første Mindretal er udtalt, at det ikke fra dets Side kommer saa nøie an paa selve Summen. Med Hensyn til Ansættelsen af Professorene, da maa jeg bemærke, at der i Fundatsen af 28de Juni 1814 udtrykkelig er sagt: „Valget skal bestømmes og stadfæstes af Kongen“, og det er først ved Fundatsen af 1857, at disse Udtryk have faaet en mere udvidet Fortolkning. Der er blevet spurgt, om Kongen kan ansætte en Embedsmand uden vedkommende Ministers Underskrift, og jeg skal dertil svare, at efter Grundloven skal Kongens Underskrift i Regjeringshandling, for at have Gyldighed, være ledsaget af en Ministers Underskrift, som bærer Ansvar. Nu troer jeg vel, at det altid vil gaae saaledes, at man vil give Akademiet Leilighed til at udtale sig om de indkomne Ansøgninger, og at man i Reglen vil tage Hensyn til den Candidat, det anbefaler, men det er af Bigtighed, naar man skal bære Ansvar, at Hænderne ikke i alt for høi en Grad ere bundne. Der udgaaer ligesom en Forhyngelse af Anskuelserne fra frie Valg, foretagne af sliige Samfund, der kan let komme noget Hensygnende, noget Stillestaaende ind i Corporationer, der supplere sig selv ved Valg, da det er Tilfældet med Hensyn til saadanne Selskaber, at naar en vis Aand først har vidst at